

Panasz közepette hálaadás

Köszöntés: „Kiöntöm előtte panaszomat, elmondom neki nyomorúságomat. Amikor elcsügged a lelkem, te akkor is ismered utamat. Tört vetettek nekem az ösvényen, amelyen járok. Tekints jobb kezem felé, és lásd meg, hogy senki sem akar észrevenni! Elveszett minden menedékem, senki sem törődik velem. Hozzád kiáltok, Uram, és ezt mondom: Te vagy oltalmam, te vagy osztályrészem az élők földjén (Zsolt 142, 3-6).” Ámen.

Gyülekező ének: 277. dicséret: „Gondviselő, jó Atyám vagy...”

Fennálló ének: 8. zsoltár 1. verse: „Ó, felséges Úr, mi kegyes Istenünk, ...”

Fő ének: 8. zsoltár 2-5. versei: „Dicsérnek téged még a csecsszopók is, ...”

Köszöntés: „Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözködjetek. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem vagytok-e ti értékesebbek azoknál (Mt 6,25-26)?” Ámen.

Lekció: Jób könyve 7. fejezete: *„Csak küzdelem a halandó sorsa a földön, napjai úgy telnek, mint a napszámosé! Ahogyan a rabszolga eped az árnyék után, és a napszámos várja a munkabért, úgy jutottak nekem hiábavaló hónapok, nyomorúságos éjszakákkal fizettek ki engem. Ha lefekszem, azt kérdelem: Mikor kelhetek fel? Hosszú az este, és tele vagyok nyugtalansággal hajnalig. Testemet férgek és porkéreg borítja, bőröm beforrad, majd kifakad újra. Napjaim gyorsabbak a takács vetélőjénél, és reménytelenül múlnak el. Gondold meg, hogy csak szellő az életem, szemem nem lát többé jót. A szemek, amelyek eddig láttak, többé nem találják; szemed engem keres, de én már nem vagyok. Eltűnik a felhő, tovaszáll: éppígy nem jön vissza, aki leszáll a holtak hazájába. Nem tér vissza többé a házába, lakóhelyén sem tudnak róla többé. Nem is tartóztatom meg a számat, beszélni fogok szorongó lélekkel, panaszkodni fogok keserű szívvel. Tenger vagyok-e vagy tengeri szörny, hogy őrséget állítasz ellenem? Mikor azt gondolom, hogy vigaszt nyújt az ágyam, panaszomat enyhíti fekhelyem, akkor álmokkal rettentesz, látomásokkal rémítesz meg engem. Inkább választom a fulladást, inkább a halált, mint e csontvázat. Elég volt az életemből, nem kell tovább! Hagyj békén, hiszen csak leheletnyi az időm! Micsoda az ember, hogy ily nagyra tartod, és hogy így törődsz vele? Minden reggel megvizsgálod, minden pillanatban próbára teszed. Miért nem veszed le rólam a szemed? Nyálamat sem engeded lenyelni? Ha vétkeztem, mit követtem el ellened, emberek őrzője? Miért tettél a céltábláddá? Talán terhedre vagyok? Miért nem bocsátod meg vétkeimet,*

miért nem nézed el bűnömet? Hiszen már a porban fekszem, amikor keresel, már nem leszek."

Előima: Uram, mennyei Atyám, csendes és alázatos szívvel állok meg Előtted. Te ismered fáradtságomat, félelmeimet, kimondatlan sóhajaimat és mindazt, amit a szívem mélyén hordozok. Uram, néha elfáradok az élet terhei alatt, és nem értem, miért kell annyi mindent elhordoznom. Jób szavaival én is kérdezem: mi az ember, hogy ennyire gondod van rá? Miért tekintesz rám szeretettel akkor is, amikor én magam is gyengének érzem magam? Jézusom, te szelíd és alázatos szívű vagy. Kérlek, taníts engem is szelídségre, türelemre és csendes bizalomra. Amikor elfáradok, adj erőt; amikor félek, adj békességet; amikor nem értem utamat, segíts, hogy akkor is kapaszkodjam Beléd. Uram, Dávid kiáltásában, Illés kimerültségében és Jób fájdalmában felismerem a saját emberi gyengeségemet is. De szeretnék hinni abban, hogy te a legnehezebb óráimban sem feledkezel meg rólam. Nem mindig értem a terveidet, de szeretném Rád bízni az életemet. Köszönöm, hogy nem kell erősnek mutatnom magam előtted. Elhozhatom hozzád a megtört szívemet, a kérdéseimet és a könnyeimet is. Formálj engem a te szereteted szerint, hogy a próbák között se keményedjen meg a szívem, hanem egyre irgalmasabb és szelídebb legyek másokhoz. Uram, ha te velem vagy, ki lehet ellenem? Őrizz meg a reménytelenségtől, és segíts, hogy akkor is bízzak benned, amikor még nem látom a választ. Most csendben átadom neked önmagamat. Legyen meg a te akaratod az életemben. Maradj velem, és taníts meg mindennap a te békességedben élni. Jézus Krisztus nevében kérem ezt tőled. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 169. dicséret: „Úr Isten téged szívünkől dicsérünk...”

Textus: Jób könyve 7. fejezete 17. verse: *„Micsoda az ember, hogy ily nagyra tartod, és hogy így törődsz vele?”*

Vasárnapot ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézusban!
Van egy mondat, amelyet sokszor kimondunk: **„Talpon vagyok!”** Talpon vagyok, pedig nehéz esztendő van mögöttem. Talpon vagyok, pedig értek veszteségek, csalódások, betegségek. Nem minden úgy alakult, ahogyan terveztem, mégis itt vagyok. De vajon elég-e az, hogy talpon vagyunk? Nem kellene megállnunk, körülnéznünk, és megkérdeznünk: mi mindenért adhatok hálát? Mert lehet valaki talpon úgy is, hogy belül összetört. Lehet tele a kamrája, mégis üres a szíve. És lehet valaki nehézségek között is gazdag, mert van, aki meghallgatja, van kihez

hazatérnie, és van Istene, aki előtt a könnyeit sem kell elrejtene. Az újbori hálaadás nem csupán a termés ünnepe. Hálát adunk a föld gyümölcséért, a munkánk eredményéért, a mindennapi kenyérért. De hálát adunk az életért, a szeretetért és Isten megtartó kegyelméért is. Mai igénk azonban nem egy hálaénekből származik. Egy szenvedő ember szólal meg benne. Jób elveszítette biztonságát, fájdalmak között él, és nem érti, mi történik vele. Ekkor kérdezi Istentől: „Micsoda az ember, hogy ily nagyra tartod, és így törődöl vele?” Micsoda az ember? Miért törődik vele Isten akkor is, amikor gyenge, amikor szenved, amikor már maga sem érti az életét?

Ez a kérdés az újbori hálaadás ünnepén is megszólít bennünket. **1. Talpon vagyok – de nem egyedül.** Jób panaszkodik. Nem rejt el a fájdalmát, nem tesz úgy, mintha minden rendben volna. Kérdez, vívódik, és Isten elé viszi a szenvedését. Ez is hit. A hit nem azt jelenti, hogy nincsenek kérdéseink, hanem azt, hogy kérdéseinkkel együtt is Istenhez fordulunk. Talán nekünk is nehéz esztendő van mögöttünk. Valaki betegséget hordoz, valaki gyászol, más a családjáért aggódik, és van, aki mosolyog, miközben belül elfáradt. Mit jelent ilyenkor a hálaadás? Azt, hogy elhallgatjuk a fájdalmunkat? Hogy úgy teszünk, mintha nem történt volna semmi rossz? Nem! **A hálaadás nem a fájdalom letagadása, hanem annak felismerése, hogy a fájdalom sem választ el bennünket Isten szeretetétől. (ld. Róm 8,31)** Nem kell hálát adnunk a betegségért ahhoz, hogy hálásak legyünk azokért, akik mellettünk álltak. Nem kell jónak neveznünk a veszteséget ahhoz, hogy megköszönjük az együtt töltött éveket. Jób sem érti, miért szenved. De kérdésével Istenhez fordul. Nem kap azonnal mindenre választ, mégis Isten előtt mondja ki a panaszát. Testvéreim, nekünk sem kell minden kérdésünkre választ kapnunk ahhoz, hogy bízzunk Istenben. **Talpon vagyok – de nem egyedül.** Ez a hálaadás egyik legfontosabb felismerése. **2. Szemléletváltás – észrevenni az ajándékot.** Nem mindegy, hogyan tekintünk az életünkre. Van, aki egyetlen kudarc miatt elfelejti mindazt, ami sikerült. Egy

bántó mondat napokig foglalkoztatja, miközben tíz jó szót észre sem vesz. Csak azt látja, ami hiányzik, és elfelejti azt, ami megmaradt. A hálaadás arra tanít, hogy a nehézségek mellett észrevegyük az ajándékokat is. Ez nem azt jelenti, hogy minden rosszat jónak nevezünk. A betegség fájdalmas, a gyász valóságos, a magány nehéz. De a fájdalom mellett is lehet valaki, aki megfogja a kezünket. A bizonytalanság közepette is lehet egy ajtó, amely megnyílik előttünk. Az újbóli hálaadás erre emlékeztet bennünket. A gazda dolgozik, gondozza a szőlőt, elvégzi a maga feladatát. De nem ő parancsol a felhőknek, nem ő ad életet a magnak, és nem ő irányítja az időjárást. Mi dolgozunk, vetünk, aratunk, szüretelünk – de közben ajándékot is kapunk. Ezért a hálaadás alázatra tanít. Arra, hogy ne tekintsünk mindent magától értetődőnek. **Aki hálát ad, nem feltétlenül kapott többet másoknál, hanem megtanulja észrevenni azt is, amit ajándékba kapott.** És talán éppen ez a kérdésünk ma: mit nem vettem észre eddig? Ki állt mellettem? Mi az, amiért köszönetet mondhatok? **3. Van-e valakid, akivel megoszthatod az életedet?** A boldogság nem csupán azon múlik, mennyi mindenünk van. Az embernek kapcsolatokra van szüksége. Arra, hogy valaki meghallgassa, hogy tartozzon valahová, és hogy legyen kivel megosztania az örömét és a fájdalmát. Lehet valaki emberek között is magányos. Lehet egy család tele emberekkel, miközben hiányzik belőle a figyelem. Lehet közös asztalunk, de ha nem nézünk egymásra, ha nem kérdezzük meg a másiktól, hogy van igazán, akkor éppen a legfontosabbat veszítjük el. Ezért három dolgot különösen is őrizzünk meg az életünkben! Legyen valaki, akivel megoszthatjuk az életünket, aki mellett nem kell mindig erősnek mutatkoznunk. Építsünk a családi és emberi kapcsolatainkra, mert a szeretet időt, figyelmet, türelmet és megbocsátást kíván. És tanuljunk meg újra együtt lenni, együtt enni, beszélgetni. A közös asztal nemcsak a testet táplálja, hanem a kapcsolatainkat is erősítheti. Az újbóli, a kenyér és az ünnepi asztal mind emlékeztessen bennünket arra, hogy szükségünk van Istenre és egymásra. A gyülekezetnek pedig olyan közösségnek kell lennie, ahol

az egyedül maradt ember is otthonra találhat. Mert néha éppen mi lehetünk Isten gondoskodásának látható jelei valaki más életében. **4. Jób panasza, a próba és Krisztus keresztje.** Kedves Testvéreim! Jób története nem ad könnyű magyarázatot a szenvedésre. Jób nem tudja, miért kell átélnie mindazt, ami történt vele. Barátai magyarázatokat keresnek, de sokszor éppen azzal sebeznek, hogy nem értik meg a szenvedő embert. Mi sem tudjuk minden próba okát. Nem mondhatjuk minden szenvedőnek, hogy biztosan megérdemelte, vagy hogy csak erősebben kellene hinnie. A hit nem azt jelenti, hogy minden próbát megértünk. Néha abban mutatkozik meg, hogy a fájdalomunkkal együtt is Istenhez kiáltunk. És itt fordul a tekintetünk Jézus Krisztusra. Jób szenvedő ember, aki kérdéseket tesz fel Istennek. Jézus Krisztus pedig maga is belép az emberi szenvedés mélységébe. Elutasítják, elárulják, magára hagyják, végül keresztre feszítik. A kereszten ő is felkiált: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet (Mt 27,46)?”* Micsoda kiáltás! A magány, a fájdalom és a kiszolgáltatottság kiáltása. Jób szenvedése és Krisztus keresztje nem ugyanaz. Jób a saját szenvedésének titkát keresi, Krisztus pedig értünk vállalja a keresztet. Mégis összekapcsolja őket az, hogy a Biblia Istene előtt a szenvedő ember kiáltása sem néma. **A kereszt azt hirdeti, hogy Isten nem maradt távol az emberi szenvedéstől. Krisztusban közel jött hozzánk, és magára vette bűneink terhét.** Ezért a mi reménységünk nem az, hogy soha nem ér bennünket próba. Hanem az, hogy a megfeszített és feltámadott Krisztushoz tartozunk. Nagypénteken úgy tűnt, minden reménység elveszett. A kereszt a vereség jele volt, a tanítványok számára pedig összeomlott az egész világ. De a történet nem ért véget a nagypéntekkel. Húsvét hajnalán Isten megmutatta, hogy a halálé nem az utolsó szó. Ezért lehetünk hálások akkor is, amikor még fáj valami. Ezért reménykedhetünk akkor is, amikor nem látjuk a holnapot. És ezért mondhatunk igent az életre akkor is, amikor nem minden úgy alakul, ahogyan szeretnénk. **Befejezés: A kereszt árnyékában is hálaadással.** Kedves Testvéreim!

Jób kérdése ma a mi kérdésünk is: „Micsoda az ember, hogy ily nagyra tartod, és így törődöl vele?” Ki vagyok én, Uram, hogy számon tartasz? Ki vagyok én, hogy a gyengeségeimmel együtt is eléd állhatok? Ki vagyok én, hogy akkor is hozzád fordulhatok, amikor nem értem az életemet? A válasz Krisztusban válik igazán láthatóvá. Isten nem mondott le rólunk. A kereszten megmutatta szeretetét, a feltámadásban pedig megnyitotta előttünk az örök élet reménységét. Ezért ezen az újbóri hálaadáson ne csak a termésért adjunk hálát. Köszönjük meg a mindennapi kenyeret, a családjunkat, az emberi kapcsolatainkat és azokat, akik a nehézségek között mellettünk álltak. És ha nehéz esztendő van mögöttünk, a panaszunkat se hallgassuk el. Vigyük Isten elé a fájdalmunkat, a kérdéseinket, a félelmeinket. De közben ne feledjük el, hogy Krisztusban van reménységünk. **A hálaadás nem azt jelenti, hogy nincs kereszt az életünkben. Azt jelenti, hogy a kereszt árnyékában is Krisztusra tekintünk. Mert a kereszt után húsvét következett.** Talpon vagyok – de nem egyedül. Panaszodom – de Isten előtt tehetem. Hordozom a próbáimat – de Krisztus keresztyére tekintek. És hálát adok, mert a halál és a sötétség után is van feltámadás és reménység. Adj a Isten, hogy ne csak ezen az ünnepen legyünk hálásak, hanem a hétköznapijainkban is. Vegyük észre egymást, szeressük a ránk bízottakat, és ne felejtjük el, hogy az élet ajándék. **Uram, köszönöm, hogy a panaszommal is hozzád fordulhatok. Köszönöm, hogy a próbáim között sem hagysz reménység nélkül. Köszönöm a kenyeret, a bort, a szeretetet, és mindenekelőtt Jézus Krisztust, akinek keresztye és feltámadása életünk reménysége.** Ámen.

Utóima: Gondviselő mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy a mai igében is megszólítottál bennünket. Köszönjük a termés ajándékát, szeretteinket és mindazokat, akik mellettünk állnak. Taníts arra, hogy a próbatételek között se veszítsük el reménységünket! Adj erőt a szenvedőknek, vigasztalást a gyászolóknak és társat a magányosoknak! Őrizd meg bennünket a hálátlanságtól, és nyisd meg szemünket mindennapi áldásaid meglátására! Köszönjük Jézus Krisztust, aki a kereszten megmutatta szeretetét, feltámadásával pedig reménységet adott nekünk. Segíts, hogy ne csak szavainkkal, hanem

szeretetünkkel és cselekedeteinkkel is hálát adjunk Neked! Áldd meg családjainkat, gyülekezetünket és egész közösségünket! Kezünk munkáját kísérelje áldásod, életünket pedig hasssa át a Beléd vetett bizalom! Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg bennünket! Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat (IIKor 9,6).“

Áldás: „Mindenkor örüljete, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra (IThessz 5,16-18).“ Ámen.

Záró ének: 275. dicséret 2-3. versei: „Benned élek, haláltól nem félek:“